

כללי אמונת חכמים

(א) המקום שהזמין ה' לפניו ונתייחד לו איש כמשוקת לבנו ע"ד מחז"ל בזה"ק ריש פ' תרומה על מאה"כ מאת כל איש אשר ידבנו לבו וכו' יעו"ש. אזי צריך להשומע להיות מתקשר א"ע ולשום כל עיונו להיות נכנע דעתו ורצונו לפני זה האיש אשר מקבלו אליו לרבו, ויבחר תמיד בדרך אשר יורנו רבו. וימשיך אליו חיות רוחני בכל כללי מדות העבודה שכלל כגון חיזוק אמונה יראה ואהבה שמחה של מצוה והכנעת החומר וזיכור הלב והנפש תאזה וטהרת המחשבות ונקיות הדעת ועמידת דעתו שלא יתהפך ח"ו מדעה אל דעה ולהיות דובר אמת ושלוש ואהבת חברים וכו' הכל ע"פ ענות והתקשרות רבו הנ"ל.

(ב) אי"צ להאמין אשר רבו זוכה למדרגות גדולות כי בזה אי"צ אליו תועלת וגם יפול הנופל ממנו. ורק ע"ד מחז"ל (קה"ר יב יב) השומע מפי אחד יהי' צעינו כשומע מפי זקן, ולא עוד כמפי שבעים זקנים ול"ע כשומע מפי משה, ול"ע כשומע מפי הקצ"ה. והכוונה בזה כי חיות ופנימיות התורה היא לעולם נשפע בכל יום ויום ושעה ורגע למוך פנימיות כלל צ"י, ורק להכלל אי אפשר להם לקבל כי השפע יורד להנשמה כלליות הנקראת כנסת ישראל ומהכלל נמשך להראשי דורות אשר הם נקראים ראשי העדה כי חסד השי"ת מעולם ועד עולם על יראיו, וכבוד ה' חופף עליהם להעניק אליהם הצרכה רוחניות והשפע אלקות אשר מחדש בטובו תמיד בהליכות עולם העבודה פנימיות כמאה"כ הגה מפיו י"א (איוב לו ג). וכתיב (משלי ג י) כי ה' יתן מפיו חכמה ותבונה. כי פנימיות התורה היא מקור שאין לו סוף ונובע ממנה מים חיים לפי השנה והעת והדור והראש אשר הוקם על וכל אנשיו וכפי כל אחרותא דלתתא וכפי רצון נדיבה מאת השי"ת עליו ועליהם כמאה"כ (שמות לג יט) ותנתי את אשר אחון.

(ג) מכאן ידע איש לבד והמבין דעת אשר הנפרד הר"י כפורש משורש החיים אלו שהוא החיים הנובע מהמקור. ואם שהוא עובד השם אינו כ"א כנהנה מהספיתים דספיתים, וגם אינו זוכה לאור שפע הנמחדש מהשי"ת המחדש בטובו בכל יום אשר הוא שפע אור הדציקות מן השי"ת לעמו, והדצקות הזו היא שורש האמונה ושפע אלקי כמאה"כ (דברים ד ד) ואתם הדצקים ב' אלקיכם, ר"ל התייחדות אלקות עליכם, חיים החיים הפנימיות, כולכם הכלליות, היום מה שהוא יורד אליכם היום ובכל יום ויום, וכמאה"כ המורה עד"י אשר השפע אמונה וגאולת הנר"י היא נעשית בכל יום ויום, היום הזה נהיתה לעם (דברים כו ט), אתם נצבים היום (שם כט ט), היום הזה ה' מביאך צברית, וכמחז"ל עליהם. ועוד אחז"ל בכל יום יהיה צעיק כאלו יום זה ינחת ממזרים וד"ל. ונמצא שהאדם המתרחק מראשי הדור הנ"ל הר"י כנמנע ח"ו, אם לא שמאמין מאד ונכנע בלבבו ומתקשר אליהם באהבת הלב והוא צעינו כמו קום לרוץ במרכבתם כמו דאיתא בזה"ק אז הר"י מקבל עכ"פ ע"ד הכללות. ואפילו זה אשר כבר שימש ח"ו אלו אינו נהנה אחר הסתלקותם רק כמו ספיתים ממה אשר כבר שמע וממילא נעשה ישן נושן ובהתמעטות האור במיעוט אחר מיעוט רח"ל. ומו"ר הרה"צ המנוח מוהר"ר נח זי"ע אמר בזה"ל מי שהיה משמש לנדיק ואח"כ פסק ואינו רואה א"ע להיות חוזר וניאור לאור העומד והוקם אחריו הר"י כענף טוב רענן ויפה מאד ואך שהוא נפסק ונקטץ מהאילן, והר"י הולך ונתייבש בכל יום ויום וגם אינו עושה פירות, ומש"כ הענף העומד בשרשו היטב גדל באילן הגם שאירע שהענף נתייבש מ"מ אחר שהוא מושרש באילן כשצא עת רחמים אשר שורש האילן נחברך במי הארץ והתהום וגוף האילן נתמלא רטיבות המי צרכה, אז גם הענף הזה חוזר ונתמלא מים חיים ונעשה ענף רטוב מלא צרכה ועושה פרי תנובה, ודברים

אלו רמוזים באר היטב צפרע"ח בכוונת ר"ח וחידוש הלכנה יעו"ש.

(ד) שהאיש החפץ חיים אלו צריך להאמין בו שלא יהרהר אחריו הגם שרואה בו שנויים כמה בהנהגות ועוד אפילו בהרגשות הפנימיות. ושמעתי ממו"ר הרה"צ מקאברין זי"ע אשר אמר בזה"ל, האבות קבלו אלו מאלו ובכ"ז לא הי' דומין בעבודתם צפרטיות המדות ומפני זה לא נתקבל יחזק על לבבות חלמידי אברהם, ורק שמ"מ ראו שיש ליחזק ג"כ אור גדול בעבודת ה' ע"כ נתנו דעתם ולצט' לשו' לפני ה' ולהתייגע בשקידת העבודה שבלב ולחפור להם באר בעומק לצט' להתדבק אל יחזק כמו שהיו דבקים לאברהם ואז זכו להיות עובדי ה' מחדש וזהו וישו' עבדי יחזק ויחפרו את הבארות אשר חפרו בימי אברהם. ומה שלא הסתפקו כמה שכבר חפרו בימי אברהם, הטעם בזה כי אחר מות אברהם סתמום פלשתים וימלאום עפר. ופי' כי הנדיק כשנתחלק החיצונים סותמים את מי השפע הקדוש. ומאמר הרה"צ מרוזין אמר סעו המה למנוחות פי' שכל השפע אור סעו והסיעו עמם למקום מנוחתם קודש, ועזבו אותנו ורק השאירו אלינו צרכה שעכ"פ יהי' דאגה ולצ' נשבר לנו לחפש בכל עוז נפשינו להיות עומד ולא יהי' למוט רגלינו ונפשינו וזהו ועזבו אותנו לאנחות. ודור יהושע מה שלא התדבקו היטב אליו אחו"ל (שבת קה:) ימים האריכו ושנים לא האריכו, פי' מפני שהיו נדיקים גדולים זכו לאור המחדש בטובו בכל יום, אבל אור הכללי מה שהשי"ת מחדש בכל ראשית השנה אור כללי של זו השנה שהיא ע"פ המדה הכללית הנמחדשה בכל שנה ושנה כי שנה גימט' ספירה, דב"ז לא זכו והדברים עתיקין.

(ה) שצריך להיות אוהב ודבוק בכל לבבו ובכל נפשו אל חבירו אשר אתו עמו וכמאמר הרה"צ מו"ר מו"ה אברהם זי"ע מארי דא"י אשר השפע הולך תמיד ע"י הראש הדור לכלל צ"ח, ובכ"ז לפעמים נסתם מאיזה פרט. אמנם ע"י אהבת חברים יחד חוזר אליו באור

המאיר מאחד לחבירו וכמא"כ (מלאכי ג טו) אז נדברו יראי ה'. ומו"ר ר"נ זי"ע אמר שדרך שיירא במדבר כ"ז שאחד חולה הר"ז הם סובלים ונושאים אותו ומשא"כ כשמת ח"ו וד"ל. וענין אהבת חברים הוא כמו משל הניצוץ בגחלת אשר ע"י שניהם חוזרים ונופחים ועי"ז מתקיים הניצוץ בגחלת. ויש בזה מעיינות חיים דברי אל"ח באין שיעור ורק הקיטור הנצרך למאד כתבתי וצפרט בעמים הללו אי אפשר לפרש כ"א ע"ד ראשי הדברים אשר כתבתי, ואנא ה' יהי' נא בעזרינו ויחוס עלינו ועל נר"נ שלנו בחוץ כלל צ"י בזה ובבא עד ביאת הגואל א"ס.

והנה הרה"צ כק"ש המנוח מו"ה מיכל זי"ע מלעכוויטש הי' חבר לאדמו"ר ר"נ זי"ע וממנו יש ללמוד כיצד אמונת חכמים, שפעם אחד בשמחת תורה צלילה ר"מ הנ"ל הי' יושב על מקומו בשמחה גדולה מאוד ואמר לאחד משלפניו שתבעו דבר ה' בזה"ל בשום אדם בדעתו שזוכה לאמר שירות השי"ת ונצחר לעבודתו ראוי לו שתצא נשמתו עם השמחה זו מגופו אך כאשר אדם בא אל החיים רואה עוד בחייו בעוה"ז. ובתוך כך שאל הר"נ נבג"מ מהר"מ ז"ל מה נאמר עתה אפשר נאמר אהבה רבה כמו שהי' זה דרך הרה"ק מאפטא והשיב לו מהר"מ ז"ל בזה"ל מה אתה שואל ממני הנה אני כמו גר לפני רבו שהתחיל ללמוד עמו צרכה א"ל אמור צרוך ואמר הגר אחריו ושוב א"ל אמור אתה ואמר אתה וכו' כמו"כ אנכי מה שצדעתך לומר כן אומר אני ג"כ.

(ו) בענין התקשרות עם נדיק צריך האדם שיהי' לו התקשרות גם עם הנדיקים שבעולם העליון וביותר עם הנדיק שהי' רבו. והענין כי לכשיזכה האדם שיתעלה תפלתו ישרה להקב"ה בעצמו, זהו מדריגה גבוה מאוד ולאו כל אדם זוכה לזה, וזאת יחידי סגולה. ומבואר בס' אליהו ואלישע שנריכים אנחנו אנחנו (שתלכה) [שילכו] תפילתינו להמלאך מט"ט והוא יעלה להקב"ה מחמת שהי' מקודם נברא בזה העולם ע"כ יש בכח תפילתינו להתקרב אליו שתעלה ע"י להקב"ה, אכן עדיין נריכים

נאמנה בלב שלם ובנפש חפיה ואז יוכפל הטוב צו
ובחצירו.

(ח) בענין הדיבור של חיות עבודת הקודש עם חצירו
כמאה"כ (מלאכי ג טז) אז נדברו יראי ה' איש אל
רעהו וכו' צריך לדעת ולהבחין היטב איך ומה ומתי
לדבר, כי הרב הק' מקאליסק זי"ע אמר נפשו יצאה
בדברו, ר"ל שבדברו דבר ה' לחצירו יכול להוציא את
הנפש מלבו היינו החיות של הדיבור ההוא וישאר הוא
ריקס בלתי חיות, ע"כ צריך המשכיל לדע שלא לדבר
כי אם הדיבור שידוע אללו שכבר השלים עבודתו עם
הדיבור ההוא ואינו צריך עוד לדיבור הזה אזי יכול
לדבר, אבל אם ידע אינש בנפשו שעדיין צריך לעבוד עם
דיבור הזה יזהר שלא לאמרו לחצירו, לבל יוציא לחצירו
את חיות רוח החיות שבחוץ הדיבור הזה וישאר הוא
ממנו ריקס ח"ו. אכן שמעתי ממו"ר מלעכוויטש זי"ע
ענה טובה לזה, אם ישער בנפשו כי הוא ידבר את
הדיבור בהמלהבות וחיות לבו אזי כי ידבר לחצירו יהי
הענין כמדליק מנר לנר שזה נהנה כי אורו דולק וזה
לא חסר מאורו כלום וידבר אז כחפץ לבו, אכן אם ידבר
בקרירות בלתי חיות אז יש מיחוש שיאבד את רוח החיוני
מחוץ הדיבור הזה. וטעם הענין הוא כי החיות של
הדיבור נקרא הנפש והדיבור נקרא הכלי של הנפש, ע"כ
אם ידבר בחיות והמלהבות הלב לוקח עמו הנפש עם
הכלי יחדיו ולא יתפרדו, כי אז לא יזיק לו מה שהוציא
הדיבור לחצירו, ויהיה הענין כמדליק מנר לנר ועוד
יתוסף לו חיות בעצמו וטובה ומנוה לפניו לדבר, אבל
כשידבר בקרירות ולבו בל עמו הלא מפריד הוא חק
הכלי מהנפש, אז יכול במהרה לאבד את נפש החיוני של
הדיבור הזה כאשר הנפש הוא מופרד מהכלי, והוא בלתי
כלי מחזיק הברכה, ע"כ יכול לאבדו לכן מוכרח להזהר
אז שלא לדבר אם לא שידע בנפשו כי כבר שלמה עבודתו
של הדיבור ההוא אללו ואינו צריך לו עוד, אם לא ענין
שראה בספרי חז"ל ולא קבל זאת מרבותיו פה אל פה.

אנחנו שמקודם תעלה תפילתינו לאליהו ז"ל וממנו
למט"ט, כי מט"ט כאשר הוא קבוע בעולם העליון עדיין
רחוק הוא מזה העולם, אבל אליהו ז"ל אשר הוא חי
וקיים עולה ויורד תמיד לזה העולם קרוב הוא אלינו
לקבל תפילתינו וממנו למט"ט, ומט"ט להקצ"ה. אמנם
אפילו שתעלה ע"י אליהו ז"ל ג"כ עדיין בגדר רחוק,
וצריכים אנו להתקשרות רבותינו הנדיקים שעלו לעולם
העליון בדורות האלו שעדיין קרובים ולא נתרחקו הרבה
מזה העולם עדיין והמה יעלו תפילתנו לאליהו ז"ל וזהו
הנקרא נדיק עלאה ושיעלו התפילות לנדיק עלאה בלתי
אפשר כי אם ע"י נדיק תתאה ע"כ צריכים אנו להתקשר
גם עם הנדיק אשר הוא חי וקיים בזה העולם.

(ז) בענין התקשרות חצירים, איחא בכהאר"ז"ל (ש'
הגלגלים הקדמה כ) אשר לפעמים בהתקשר אדם
לחצירו יכול להיות שיוציא האחד מחצירו את הטוב של
חצירו, וישאר הוא הוכפל בכי טוב, היינו החלק הטוב
שלו וגם חלקו של חצירו בטובו, וחצירו יוציא ממנו את
החלק הרע שלו וישאר חצירו הוכפל ברע רח"ל, היינו
החלק הרע של עצמו וחלקו של חצירו ברע רח"ל, ע"כ.
אמנם הענה טובה להנצל מזה הוא כי כשיתקשרו יחד
בהתקשרות נאמנה ואהבה חזקה כי אז דיקבלו דין מן
דין את הטוב שכא"ל ובחינת הרע של שניהם יתבטל
במיעוטו, ויוגבר ויוכפל הטוב אלל כא"ל, אבל אם
ההתקשרות שלהם איננה באמת ורק לפניו אזי הסכנה
גדולה כנ"ל. וע"ז כווננו חז"ל במאמרם או חזרותם או
מיחומם ר"ל או חזרותם, היינו אם ההתחברות
וההתקשרות חזקה כראוי, כי אז כא"ל יתחבר עם חלק
הטוב של חצירו ויוכפל הטוב אלל כא"ל, ואם לא תהי
ההתחברות כראוי היינו או מיחומם, ר"ל מיתת הנפש
רח"ל. כי יכול להיות שחצירו יוציא ממנו החלק טוב
שבו והוא יוציא מחצירו את החלק הרע שלו וישאר הוא
בחלק הרע שלו ושל חצירו, שזהו נקרא בחינת מיתת
רח"ל, ע"כ צריך להזהר בענין אהבת חברים שמהי